

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 maja 2020 roku Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. wstrzymał J. S. wypłatę emerytury wojskowej z dniem 1 czerwca 2020 roku. W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 12 maja 2020 roku do organu emerytalnego wpłynęło pismo z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zawierające informację o podjęciu wypłaty emerytury jako świadczenia wyższego lub wybranego. Wobec powyższego z dniem 1 czerwca 2020 roku wypłata emerytury wojskowej została wstrzymana.

(decyzja – k. 151 załączonych do sprawy akt emerytalnych)

Odwołanie od w/w decyzji złożył J. S. wnosząc o jej zmianę poprzez uchylenie oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. W uzasadnieniu swego stanowiska skarżący powołał się na wydany przez tutejszy sąd wyrok w sprawie o sygn. akt VIII U 2874/19, który nie powoduje powstania zbiegu świadczeń. Podstawą jego wydania było podzielenie wyrażonego przez powoda poglądu, że możliwe jest pobieranie jednocześnie emerytury wojskowej i uzupełniającej emerytury cywilnej. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 roku (I UK 426/17) wskazał, że w przypadku żołnierzy, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 roku, do wysługi emerytalnej takiego żołnierza zalicza się posiadane przed przyjęciem do służby okresy składkowe i nieskładkowe w rozumieniu ustawy emerytalnej w związku z art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. Okresy te uwzględnia się w ten sposób, że emerytura wojskowa wzrasta o określone procentowo kwoty. Sąd podkreślił, że nie wszyscy żołnierze którzy pozostawali w służbie przed 2 stycznia 1999 roku faktycznie mogą zrealizować uprawnienie wykorzystania cywilnej wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z poszczególnych właściwości służby lub z innego inwalidztwa wojskowego, aby przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do 75 % - cywilne okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego cywilnego okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz ma się w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu cywilnego stażu emerytalnego.

(odwołanie – k. 2-6)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie wskazując, że wnioskodawca pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 roku i miał doliczone okresy pracy cywilnej, w tym przypadające przed powołaniem do służby wojskowej, których doliczenie wpłynęło na zwiększenie podstawy wymiaru emerytury. Sąd Najwyższy uznał za właściwy taki kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika że użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie emerytura obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oznacza odwołanie się od zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur wypracowanych niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu cywilnego stażu emerytalnego. Przy czym brak możliwości nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu cywilnego w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego.

(odpowiedź na odwołanie – k. 19-20)

Na rozprawie w dniu 29 października 2020 roku pełnomocnik wnioskodawcy poparł odwołanie, zaś pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

(rozprawa z dnia 29 października 2020 roku 00:01:06 – 00:07:44 – płyta CD – k. 32)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. S. urodził się w dniu (...).

Na mocy decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 24 października 1995 roku odwołującemu została przyznana emerytura wojskowa. Do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto według stawek obowiązujących w dniu 1 sierpnia 1995 roku:

1. Uposażenie za stopień wojskowy po 23 latach wysługi wojskowej – 404 złotych;
2. Uposażenie za stanowisko służbowe – 359 złotych;
3. Kwota dodatków o charakterze – 208,07 złotych.

Ustalenie wysokości świadczenia nastąpiło przy udziale procentowego wymiaru emerytury i przy zachowaniu zasady nie przekraczania 75 % podstawy wymiaru, która wynosi 75 %, przy czym na wymiar świadczenia składało się 68,17% z tytułu 25 lat wysługi emerytalnej (23 lata wysługi wojskowej i 2 lata wysługi cywilnej, doliczonej zgodnie z wnioskiem ubezpieczonego, złożonym w dniu 8 lipca 1994 roku). Zatem wysokość emerytury, z uwzględnieniem kwoty świadczenia minimalnego wyniosła 728,30 złotych.

(decyzja – k. 21 załączonych do sprawy akt emerytalnych, wniosek k 37 akt rentowych)

Wnioskodawca pobiera emeryturę wojskową w wysokości - po waloryzacji od 01.03.2020 r.- 3.260,03 złotych na podstawie przepisów art. 31 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin.

(decyzja – k. 146 załączonych do sprawy akt (...))

Do procentowego wymiaru wypłacanej wnioskodawcy emerytury wojskowej wliczono:

1. okres pracy przed powołaniem do zawodowej służby wojskowej na podstawie art. 16 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin – od dnia 1 września 1969 roku do dnia 24 września 1971 roku w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w B.;
2. okres służby w Wojsku Polskim od dnia 25 września 1971 roku do dnia 28 lipca 1995 roku;
3. okresy zatrudnienia przypadające po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej na podstawie art. 14 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin:
 - od dnia 1 marca 1998 roku do dnia 31 maja 1999 roku – (...) 4 Polska w W.;
 - od dnia 1 września 1999 roku do dnia 19 lipca 2003 roku – A. Ochrona Osób i Mienia w K.;
 - od dnia 2 października 2003 roku do dnia 31 grudnia 2004 roku – Agencja (...) w K..

(pismo – k. 8 załączonych do sprawy akt ZUS)

W dniu 20 lutego 2019 roku ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę do ZUS.

(wniosek – k. 1-3 verte załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Decyzją z dnia 19 kwietnia 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał skarżącemu emeryturę od dnia 1 lutego 2019 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek oraz w związku ze złożonym świadectwem pracy potwierdzającym rozwiązanie stosunku pracy z dnia 15 kwietnia 2019 roku.

Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym przejścia na emeryturę.

- kwota składki zewidencjonowana na koncie z uwzględnieniem waloryzacji wynosi 47969,56 złotych;
- kwota zwaloryzowanego kapitału początkowego wynosi 70897,96 złotych;
- średnie dalsze trwanie życia wynosi 212,80 miesięcy;
- wyliczona kwota emerytury wynosi 558,59 złotych.

Wysokość emerytury została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej: $((...),56 + (...),96) / 212,80 = 558,59$ złotych

Emerytura ustalona niniejszą decyzją została zawieszona z uwagi na zbieg prawa do emerytury z emeryturą z Wojskowego Biura Emerytalnego.

W przypadku w/w zbiegu może być wypłacone tylko jedno świadczenie wyższe lub wybrane.

(decyzja – k. 19-20 verte załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Od w/w decyzji skarżący wniósł odwołanie w części dotyczącej zawieszenia prawa do emerytury.

(odwołanie – k. 21-24 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 10 grudnia 2019 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VIII U 2874/19 sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że nie zawiesił emerytury wnioskodawcy ustalonej decyzją z dnia 19 kwietnia 2019 roku.

(wyrok – k. 36 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Wykonując powyższy wyrok Sądu Okręgowego organ rentowy ustalił wysokość emerytury wnioskodawcy i podjął jej wypłatę od dnia 1 marca 2019 roku, tj. od następnego dnia po rozwiązaniu stosunku pracy. Wysokość emerytury została obliczona zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej i wyniosła 558,59 złotych.

(decyzja – k. 38-40 załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Wobec wpłynięcia do organu emerytalnego pisma organu rentowego zawierającego informację o podjęciu wypłaty emerytury jako świadczenia wyższego lub wybranego, Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w Ł. wydał zaskarżoną decyzję.

(decyzja – k. 151 załączonych do sprawy akt emerytalnych)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych odwołanie nie jest zasadne i jako takie podlega oddaleniu.

W myśl art. 15. ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U.2020.0.586 t.j.) - emerytura dla żołnierza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., wynosi 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby wojskowej i wzrasta, z zastrzeżeniem ust. 1a, o:

- 1) 2,6% podstawy wymiaru - za każdy dalszy rok tej służby;
- 2) 2,6% podstawy wymiaru - za każdy rok okresów składkowych poprzedzających służbę, nie więcej jednak niż za trzy lata tych okresów;
- 3) 1,3% podstawy wymiaru - za każdy rok okresów składkowych ponad trzyletni okres składkowy, o którym mowa w pkt 2;
- 4) 0,7% podstawy wymiaru - za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę.

Ust. 2 wskazuje, że emeryturę podwyższa się o:

- 1) 2 % podstawy wymiaru za każdy rok służby pełnionej bezpośrednio:
 - a) w składzie personelu latającego na samolotach naddźwiękowych,
 - b) w składzie załóg okrętów podwodnych,
 - c) w charakterze nurków i pletwonurków,
 - d) w zwalczaniu fizycznym terroryzmu;
- 2) 1 % podstawy wymiaru za każdy rok służby pełnionej bezpośrednio:
 - a) w składzie personelu latającego na pozostałych samolotach i śmigłowcach,
 - b) w składzie załóg nawodnych wojskowych jednostek pływających,
 - c) w charakterze skoczków spadochronowych i saperów,
 - d) w służbie wywiadowczej za granicą,
 - e) w oddziałach specjalnych.

Emeryturę podwyższa się o 0,5% podstawy wymiaru za każdy rozpoczęty miesiąc pełnienia służby na froncie w czasie wojny oraz w strefie działań wojennych (ust.3).

Jeżeli w wysłudze emerytalnej są uwzględniane okresy służby, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 2, emeryturę podwyższa się na zasadach przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (ust. 3a).

Emeryturę podwyższa się o 15% podstawy wymiaru emerytowi, którego inwalidztwo pozostaje w związku ze służbą (ust.4).

Przy ustalaniu prawa do emerytury i obliczaniu jej wysokości okresy, o których mowa w ust. 1 i 2, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy (ust.5).

Przepisy art. 14 ust. 6 i 7 stosuje się odpowiednio (ust. 5a).

W myśl art. 15a, emerytura dla żołnierza, który został powołany do zawodowej służby wojskowej po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r., wynosi 40 % podstawy jej wymiaru za 15 lat służby wojskowej i wzrasta według zasad określonych w art. 15 ust. 1 pkt 1 i ust. 1a-5.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawca ma przyznane prawo do emerytury wojskowej na mocy decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 24 października 1995 roku. Decyzją z dnia 19 kwietnia 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał J. S. emeryturę od dnia 1 lutego 2019 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono

związek. Jednakże z uwagi na zbieg emerytury z Wojskowego Biura Emerytalnego z prawem do emerytury ustalonej na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, emerytura z ZUS została zawieszona. W konsekwencji wnioskodawca złożył odwołanie do sądu od wskazanej decyzji ZUS, w wyniku czego Sąd Okręgowy w Łodzi wydał wyrok, w którym zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że nie zawiesił emerytury odwołującego, ustaloną decyzją z dnia 19 kwietnia 2019 roku (sygn. akt VIII U 2874/19). W tym miejscu warto podkreślić, że wskazany wyrok stał się prawomocny od dnia 18 grudnia 2019 roku, bowiem żadna ze stron postępowania nie złożyła wniosku o jego uzasadnienie. Tym samym na gruncie niniejszej sprawy trudno wskazać kierunek interpretacji jaki przyjął sąd wydając ów wyrok, a także obiektywne przesłanki, które doprowadziły do wydania takiego rozstrzygnięcia.

Abstrahując jednak od powyższego, to zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c., moc wiążąca orzeczenia odnosi się tylko do treści jego sentencji, a nie uzasadnienia. Nie mają zatem mocy wiążącej ani poglądy prawne wyrażone w uzasadnieniu orzeczenia, ani motywy i ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu. W konsekwencji, skoro przedmiotem prawomocności materialnej jest ostateczny rezultat rozstrzygnięcia, a nie przesłanki, które do niego doprowadziły, to sąd przy wydaniu wyroku nie jest związany zarówno ustaleniami faktycznymi poczynionymi w innej sprawie, jak i poglądami prawnymi wyrażonymi w uzasadnieniu zapadłego w niej wyroku (Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 7 maja 2019 r., V CZ 7/19).

Na gruncie niniejszej sprawy, wnioskodawca jest uprawniony do emerytury wyliczonej na podstawie art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin. Ustalenie wysokości świadczenia nastąpiło przy uwzględnieniu procentowego wymiaru emerytury i przy zachowaniu zasady nieprzekraczania 75 % podstawy wymiaru.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 maja 2012 r., II UK 237/11 (OSNP 2013, nr 7-8, poz. 91) wskazał, że zasada pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń (art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej) dotyczy również zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w tej ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych.

Organ rentowy stał na stanowisku, iż do sytuacji wnioskodawcy zastosowanie znajduje art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 j.t.). Zgodnie z powołanym przepisem w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Przepis ust. 1 stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 15d lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...) Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Podkreślenia wymaga, iż skarżący pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 roku i miał doliczone okresy pracy cywilnej, w tym również te przypadające przed powołaniem do służby wojskowej co spowodowało, że doliczenie to bezpośrednio wpłynęło na zwiększenie podstawy wymiaru emerytury. Powyższe potwierdza treść pisma Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 22 marca 2019 roku, w którym wskazano, iż do wymiaru wypłacanej już emerytury wojskowej wnioskodawcy uwzględniono zarówno okres pracy przed powołaniem do zawodowej służby wojskowej (od dnia 1 września 1969 roku do dnia 24 września 1971 roku), a także okresy zatrudnienia przypadające po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej, a mianowicie od dnia 1 marca 1998 roku do dnia 31 maja 1999 roku, od dnia 1 września 1999 roku do dnia 19 lipca 2003 roku oraz od dnia 2 października 2003 roku do dnia 31 grudnia 2004 roku. Na uwagę również zasługuje treść samego wniosku z dnia 8 lipca 1994 roku (k. 9 – akt emerytalnych), w którym wnioskodawca wnosił o zaliczenie do wysługi lat, od której uzależniona była wysokość emerytury wojskowej okresu pracy przed

powołaniem do zawodowej służby wojskowej. Również przekładając do ZUS wnioski o wypłatę emerytury z dnia 20 lutego 2019 roku, w części dotyczącej informacji o okresach składkowych i nieskładkowych odwołujący wskazał, iż ów okres został już doliczony do emerytury wojskowej.

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej w art. 32 ust. 1 stanowi, iż wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne.

W orzecznictwie zasada równości jest ujmowana jako nakaz traktowania sytuacji (podmiotów) podobnych w sposób podobny, a zarazem dopuszczenie traktowania sytuacji (podmiotów) odmiennych w sposób odmienny. Równość w prawie, odnosi się do procesu stanowienia norm prawa i nakłada na prawodawcę obowiązek nadawania prawu takich treści, które czynią zadość nakazowi jednakowego traktowania podmiotów (sytuacji) podobnych.

Dlatego też, zdaniem Sądu orzekającego, prawidłowa jest, dokonana przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 r. sygn. I UK 426/17 (OSNP 2019/9/114), interpretacja art. 95 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd Najwyższy stwierdził, że użyte w ust. 2 tego artykułu sformułowanie "emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych" oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur "wypracowanych" niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu "cywilnego" stażu emerytalnego. Przy czym ten "brak możliwości" nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75%. ***Wspólnym, bowiem, mianownikiem, uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania, wynikające z przepisów prawa, niepozwalające na wykorzystanie stażu "cywilnego" w emeryturze mundurowej, a nie - wybór emeryta mundurowego.***

Mając na względzie zasadę równości wobec prawa ujętą w art. 32 ust. 1 Konstytucji słuszna wydaje się być interpretacja art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej dokonana przez Sąd Najwyższy w cytowanym orzeczeniu. Nie ma podstaw do odmiennego, nierównego traktowania osób, którzy znajdują się w takiej samej sytuacji, a mianowicie nie mają możliwości włączenia okresów stażu cywilnego do emerytury wojskowej.

Ponieważ jednak wnioskodawca miał taką możliwość i z niej skorzystał, to należy mu się wypłata jednego świadczenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. wnioskodawcy

A.B